

T'ĀHEKE

NR. 2 1972

23. VEEBRUAR — MEIE
ARMEE SÜNNIPÄEV

Tiivuline jalavägi

Õhudessantlasi nimetatakse ka tiivulisteks jalaväelasteks. Miks? Sellepärast et nad lendavad suurtel transpordilennukitel. Vajalikus kohas hüppavad nad langevarjudega alla. Mitme hiiglasliku langevarjuga laskuvad maapinnale autod, kahurid ja tankid. Seejärel asuvad dessantlased vaenlasega võitlusse nagu tavalised jalaväelased.

Tiivulisse jalaväkke valitakse kõige tugevamad, julgemad ja osavamad sõdurid. Õhudessantlased on automaadid ja padrunid, granaadid, tääknuga, labidas, seljakott ja telkmantel ning kaks langevarju. Kogu see varustus kaalub üle 30 kg. Peale oskuse täpselt märki tulistada ja granaati heita, peab õhudessantlane olema ka autojuht ja radist ning tundma maadlusvõtteid.

Nõukogude armee õhudessantlased said eriti kuulsaks Suures Isamaasõjas. Nad pidasid lahinguid seal, kus teistel väeosadel oli võimatu tegutseda. See oli — sügaval vaenlase tagalas. Õhudessantlased hävitasid fašistide väeosi, laskisid õhku silu ja ladusid. Meie tiivuline jalavägi on alati valmis kaitsma oma kodumaad. Kui osutub vajalikuks, asuvad õhudessantlased lennukitesse ja sööstavad vaenlast purustama.

Meestejutt

Kolm ... viis ... seitse ... üheksa. Kui kell kaksteist pauku lööb, ongi homme.

Homme olen kohe hommikust alates hea poiss. Kõrvu pesen, ja kaela, ja ... Kui ema vaatama tuleb, panen seepi ka. Oma voodi sean kohe korda. Ja juuksed kammin ära. Aga enne toon kuurist puid, et ema saaks tule pliidi alla teha. Täna öhtul olin ka juba hea poiss. Läksin täitsa ilma sundimata voodisse. Ise ütlesin, et tahan minna, ehkki tegelikult ei tahtnud.

Naabri Ants küsis, mida ma oma emale homme kingin. Ma ütlesin, et autopildi. Tegelikult joonistasin lennuki, aga Antsule ei või seda öelda. Tema ei oska saladusi pidada. Ma küsisin ema käest, mis talle rohkem meeldib, lennuk või helikopter. Ema ütles, et lennuk. Joonistasin siis kahe reaktiivmootoriga lennuki.

Ei tea, kas isa homme tordi ka toob? Kui toob ja puuviljatort on, siis mina ploome pealt ära ei söö. Ainult need söön, mis minu tükile satuvad, rohkem mitte. Kui ema ütleb, et võta, siis ka ei võta. Las ta ise võtab.

Ma küsisin isa käest, et kas meie ei saaks homme emast varem tõusta. Ja siis teda üles laulda.

Isa ütles, et ei saa. Et tema ei pea viisi ja pealegi tõuseb ema enne kukke ja koitu. Meil ei olegi kukke, kuidas ta enne kukke tõusta saab? Aga vara tõuseb ema küll. Kui mina ärkan, on ta juba kodus tagasi. Lehmad lüpstud ja lüpsimasin pestud. Ma enne voodisse minekut küsisin ema käest, et kas ta homme ei võiks lauta minemata jätta. Naistepäev on ju kalendris punasega trükitud.

Ema küsis vastu, et kust ma siis piima saan.

Mina ütlesin, et mina võin väga hästi ühe päeva ilma olla. Et joon teed või moosivett. Aga ema ütles: «Rumal poiss.»

Ma mõtlesin järele ja sain aru, et olen, jah, rumal poiss. Lehmi ei tohi päevagi lüpsmata jätta. See teeb nad haigeks. Ja kui mina joongi moosivett, teised lapsed tahavad ikka piima.

Mis isa seal suures toas teeb? Vaatab televiisorit. Mis ema teeb? Nõelub sukka. See on vist minu sukk. Kui töökoja taga maha kukkusin, läks põlve pealt katki. Homme ma küll kukkuda ei tohi. Ma ei lähegi sinna, kus libe võib olla.

Panen kohe silmad kinni. Kui ma nüüd magama jään, siis ärgates on naistepäev käes. Siis ma olen hea poiss. Kõrvad pesen puhtaks ... ja kaela ... kõrvad ... kaela ... Sssseebiga.

Rahvamatk

Isa ütles hommikul:

«Täna toimub rahvamatk suuskadel. Läki kogu perega.»

Ta tõi keldrist suusad endale, emale ja mulle.

«Aga Jaak?» küsisin. Ema otsustas:

«Temasugused väikesed jäävad koju.»

Mul oli kahju Jaaku koju jätta.

*

Kogunemiskohta spordiplatsile voolas igast kaarest inimesi. Kõik kinnitasid suusad saabaste külge ja sõitsid pikas rongkäigus libinal linnast minema. Muidu poleks mul raske olnud teistega sammu pidada, ainult ma ei saanud keppidega tagant tõugata.

«Tüdruk,» imestas isa, «mis pugu sa kampsuni sees kättega kinni hoiad?»

«Ei mingit pugu,» kostsin ja eemaldasid käed kõhult, et keppe kasutada. Kuid juba nägi isa:

«Kelle jalad sul kampsuni alt välja vajusid?» Ja ema hüüdis: «Ikka sa tassisid Jaagu ligil!»

Et korralikult sõidaksin, võtsid nad Jaagu minult ära. Kui ma nurisesin, ähvardasid nad ta koguni raja kõrvale põõsasse pista: istugu, kuni ringiga uuesti siia tuleme.

«Või Jaak istugu üksi, kuna rahvas matkab!» hädaldas.

Vist oleksid nad ta siiski põõsasse pannud. Õnneks ajas meile järele onu Peeter oma Raksiga. Kuulnud meie tülimadinat, pakkus ta:

«Las Raksi kannab Jaaku.»

«Viimati viskab maha?» kartsin.

«Ei viska. Ta on sõnakuulelik koer.»

Onu köitis Jaagu Raksi turjale.

*

Tee viis meid metsa. Suured kuused olid kui taevakõrgu nääripuud, ehteks käbid, pisemad kuused üleni valges kasukas lumemmed. Nii imeilusat maas-

tikku himustas Raksi ligemalt nuusutada. Ta unustas sõnakuulmise ning formas rajalt kus seda ja teist.

«Tagasil!» käsutas onu.

Raksi pöördus häbelikult tagasi, ent alles peale nääripuude ümber tiirutamist, memmede alt läbi-pugemist. Ja, oih, Jaaku tal seljas enam polnud!

«Pidage, pidage!» karjusin emale-isale.

Nemad peatusid, samuti hulk rahvast.

«Mis lahti?»

«Jaak kadus!» hakkasin valjusti tõinama.

Paljud ruttasid kadunut otsima. Kulus tükk aega sumpamist, enne kui ta sügavast hangest leiti, sealt paistis vaevu ta mütsituff. Karvase kraega tädi kõneles mulle: «Ta käitub sul kui ehtne sportlane — lumme kukkumisest hoolimata nägu naerul.»

Minagi kuivatasin kähku pisarad. Ainult ema nurises endistviisi. «Üks skandaal teise otsa. Aiva Jaagu-tühja pärast.»

Ka isa vangutas pead.

*

Kontrollpunktis seisis meil vastas punase käiselin-diga mehed, kes pärisid:

«Mitmekesi olete?»

«Kolmekesi,» teatas ema. Mina protsessisin jälle: «Hoopis neljakesil!»

Kui Jaagu ette näitasin, nõustusid kontrollid minuga, mitte emaga.

Nad uurisid veel:

«Aga kas Jaak suusatas?»

«Ei, tuli ratsa.»

«Siis me temale suusasõidu eest märki anda ei või.» Mulle andsid onud küll märgi, pealegi enne kui emale ja isale. Ema-isa seadsid märgid endale uhkelt rinda. Mina oleksin kah hirmus heal meel märgiga uhkeldanud, kuid kas Jaak pidi tõesti sel-lest ilma jääma? Kinkisin oma märgi temale.

*

Tagasiteel ei lubatud Jaaku ei minu ega Raksi kätte. Ema ja isa kandsid teda nüüd ise teineteise võidu:

noh, ega ta olnud enam mõni tühi Jaak, vaid märgiga Jaak. Koju jõudes punetasid meil kõigil põsed ühtemoodi, näod ühtemoodi naerul — isal, emal, minul ja Jaagul.

Tore oli rahvamatk kogu peregal

VENE

SIIN SÜNDIS LENIN.

Siin loodi tema juhtimisel esimene tööliste ja talupoegade riik maailmas.

Siin on meie kodumaa süda — Moskva.

Siit on mindud ajast aega uusi maid avastama. Nüüd juba isegi uusi planeete.

Venelane armastab oma maad.

saatsid inimest terve tema elu. Hällist hauani. Sellest ka suur austus metsa, puude vastu. Vaadake muistse talupoja elamist! — Kõik puha puust. Tare ise ja aed tare ümber ja saan ja koonlalaud ja kudumispingid ja muidu pingid ja lusikad ja kausid-kausikesed ja laudad-lavatsid ja viisud. Hälli äärtesse nikerdatud lilled-linnud olid esimesed, mida põngerjas tundma õppis. Tareakende pealne puu oli pitsilist mustrit täis, koonlalaud-kerilauad jälle nikerdatud mustrit täis, lusikad lilleliseks värvitud, kausid niisamasugused värvikirevad. Puupakust pesakastid tare taga lõbusateks mehikesteks tahatud. Niisuguste puust mehi-

keste kutsele ei saa küll ükski lind külmaks jääda. See on suur oskus — oma elamist nõnda kaunistada. See on kunst. See puulõikekunst elab ka praegu külades edasi. Kaugel tehastest ja kaevandustest ja kosmodroomidest. Eks ole sinagi näinud lõbusaid lillelisi puulusikaid ja kausikesi-vaasikesi, mida isa-ema või onud-tädid matkalt kaasa toonud. Lõbus puunukkude pere sõidab mööda maailma ringi. Neid Semjonovo külast pärit nukke kutsutakse Matrjoškadeks. Küllap teavad paljud maailma suured ja väikesed neid nimetada, kui tuleb juttu Venemaast — Vene NFSV-st.

NFSV

Ta loob sellest maast aina uusi ja uusi laule. Paneb kaunimad paigad piltide peale. Venelane armastab oma järvi ja jõgesid, mägesid ja lauskmuid, armastab oma metsi.

Mets on talle alati truuks seltsiliseks olnud, on teda toitnud ja kaatnud ja vaenuvägede eest varju pakkunud. Metsa annid

GUSTAV FALKE

Lõbusõit

HIIR ISTUB REEL,
LÕBUSÕITU TEEB,
KAKS KASSI ON EES,
LUMI TUISKAB JA KEEB,
KAKS KASSI ON TAGA,
JOOKSUST SIRGU NEIL SABAD.

KÄIB LUSTAKAS TRAAV,
AGA EES ON KRAAV,
EI PEATUDA SAA —
REGI KUMMULI MAAS.
HIIR SIPUTAB LUMES.
KES AITAMA TULEB?

REGI ÕHTU EEL
ON TAGASITEEL,
AINULT HIIRT POLE REEL.
KASSID LIMPSAVAD KEELT:
«HIIR SIPLES. SEEPÄRAST
ME SÕIME TA ÄRA.»

Tõlkinud HELJO MÄND

ALOIS MIKULKA

NÕIALUUD

E lasid kord kaks poissi. Ühe nimi, kui ma ei eksi, oli Sepp¹ ja teise nimi Hans. Ja kuidas võiski nende nimi teisiti olla — kandsid ju nad mõlemad sonimütsi.

Kord seisid nad väljas maja ees ja arutasid omavahel, et küll oleks tore, kui neil oleks päris tõeline reaktiivlennuk.

Ja siis see juhtuski: tänavaristil tekkis segadus. Üks nõid oli oma luua seljas üle risttee lennanud, ja seda valgusfoori punase tule all! Liikluspolitseinik vilistas ta tagasi, nõial aga jätkus jultumust ütelda, et tal on kohutavalt kiire, sest ta olevat teel vaimude kongressile, liikluspolitseinik aga jätku ta rahule ja ärgu teda kinni pidagu. Ja veel ütles ta, et võib näidata oma juhiluba. Ta pistis keele suust välja ja kriiskas, et kratsib politseinikul silmad peast. Te ju teate, kui tigidad nõiad on!

Kuid liikluspolitseinik ei lasknud ennast heidutada, vaid viis nõia jaoskonda. Kõik inimesed läksid nendega kaasa, ja nii jäi risttee korraka päris tühjaks, kui mitte arvestada nõialuuda ja kaht ammuli sui vahtivat poissi, kelledest ühe nimi oli Sepp ja teise nimi Hans.

Noh, te võite kujutleda, millega see asi lõppes. Sepp ja Hans vahtisid teineteisele otsa, vajutasid sonimütsid silmadele, et need peast ei lendaks, ja istusid luua selga. Pisut aega uurisid nad, kus luual mootor asub ja kuidas seda käivitada. Siis ütles üks poistest, see oli vist Sepp: «Hüüift!»

Luud tegi «hüüüü!», ja juba nad lendasidki.

Oli see vast sõit! Ühe hetkega olid nad kõrgel õhus. Pääsukesed ei kartnud neid mitte põrmugi, vaid püüdsid rahulikult kärbeid, nagu poleks midagi juhtunud. Aga siis kohtasid nad kaht reaktiivlennukit. Ja vaevalt olid lennukid neid märganud — viuh! Otseteed tagasi angaari ja väravad kõvasti

¹ Sepp on selles loos mitte perekonna-, vaid eesnimi.

lukku. Sepp ja Hans naersid mis võisid. Kogu linn paistis sellest kõrgusest sipelgapesana.

Siis meenus Sepale ja Hansule, et nad peavad kooli minema. Sepp ütles «prrr!», luud laskus allapoole ning maandus ühel tänaval. Poisid ronisid luua seljast maha, jooksid ringiratast ja naersid rõõmust ning kasvatasid tiritamme. Sest kes küll seda ei teeks, kui tal oleks reaktiivluud!

Siis aga tuli mööda tänavat tänavapühkija, nägi luuda ja ütles endamisi: «Olen mina alles hajameelne! Ma ju jätsin eile oma luua siia vedelema!»

Ta võttis nõia luua ja astus edasi. Aga et ta tõepoolest hajameelne oli, jättis ta selle asemele oma tavalise tänavapühkimise luua.

Juba jooksid Sepp ja Hans tagasi ning otsustasid, et nüüd lendavad nad reaktiivluual kooli. Küll siis teised õpilased kadestavad! Nad istusid luua selga ja Sepp ütles:

«Hüüift!»

Aga luud ei liikunud paigast. Poisid muutusid kurvaks, sest nad arvasid, et luua mootor on rikkis. Ja nad viisid luua tagasi tänavaristile, kust nad selle olid laenanud.

Seal juba otsiski oma luuda nõid, kes liikluseeskirjade rikkumise, keelenäitamise ja juhiloata sõitmise eest trahvi maksma oli pidanud. Nüüd istus nõid luua selga ja ütles: «Hüüift!» Aga luud ei liigatanudki. Nõid hakkas näuguma, aga ka nüüd ei liikunud luud paigast. Nii ei jäänud nõial muud üle kui trammi oodata ja, silmad häbi täis, koju sõita.

Tänavapühkija aga popsutas piipu ja pühkis nõialuuaga tänavat, ümiseses sealjuures laulviisi. Öhtul sõitis ta jalgrattaga koju.

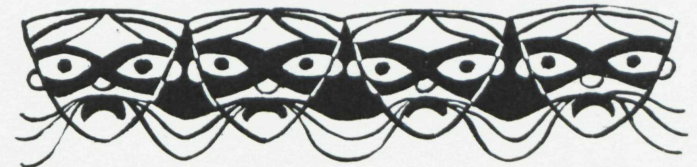
Oleks ta vaid teadnud, missugune luud tal on! Siis poleks ta enam jalgrattaga sõitnud. Ta oleks luua seljas koju lennanud, läbi avatud akna otseteed oma tuppa neljandale korrusele.

Õilis teeröövel

TEERÖÖVEL KRAUH-KARMAUH
SEE ELAS LAUASAHTLIS
JA TEED TA HULLUPÖÖRA
JUUA TAHTIS.

SEEPÄRAST ÜHTELUGU
TA KANDIS MUSTA MASKI
JA RÖÖVIS, MUUDKUI RÖÖVIS
TEED USINASTI.

TEERÖÖVEL KRAUH-KARMAUH
EI TEINUD ÜLDSE SOHKI,
JA IIAL, MITTE IIAL
EI RÖÖVINUD TA KOHVI.

HOLGER PUKK

VÄIKE TRAGI RAADIO

[Algus «Tähekeses» nr. 12—1971.]

Kogu tänav servast servani aga kajas väikese taskuraadio hõiskavast häälest:

«Tähelepanuks kõigile! Siin jooksevad kolm meest, kes äsja tahtsid «Mesikäppa» sisse murda.»

Kõige ees silganud vihmavarjuga paksukesel hakkas hing kinni jääma. Ta heitis pilgu selja taha, jäi seisma ning pudistas lõõtsufades:

«Seis, me... mehed! See on... on ai... ainult mingisugune karp!» Kohe peatusid ka teised kaks ja väike taskuraadio oleks neile peaaegu otsa kihutanud.

«Karp, neh, niru...» pomises ruudulise pintsakuga mees. Oli näha, kuidas ta suurest varbast juuksetutini värises.

«Oh, kallid kaaskannatajad, ma igatsen teda vagaseks lüüa!» ütles prillid kaotanud mees unistavalt. Ta krahmas paksukeselt vihmavarju ja virutas. Aga et tal prille ei olnud ja et tänavalatern oli just siin kustunud, siis lõi ta väikesest taskuraadiost mööda. Hoop tabas ruudulise mehe värisevaid varbaid. Mees karjatas ja vajus lööjale selga. See vehkles tasakaalu hoides vih-

mavarjuga. Ent vihmavarju konks jäi paksukese kaela taha. Ja nad kukkusid kõik kolmekesi hunnikusse. Tükk aega oli näha ainult siplevaid käsi-jalgu.

Väike taskuraadio istus kõnnitee servale ja naeris nii, et antenn vabises.

Kui mehed end jälle püsti olid ajanud, kummardus paksuke taskuraadio poole ja ütles vabandavalt:

«Mul on kahju, et me teid tahtsime kahjustada!»

Ja ruuduline lisas varbaid peos hoides:

«See üritus kukkus, jah, plassilt välja!»

Ja viksitud juustega mees ütles oma salkude vahelt:

«Oo, aparaat, ärge tõesti pahandage!»

Väike taskuraadio kuulas, kuulas ja taipas äkki: nad usuvad, et tema nad hunnikusse pildus! See tõstis väikese taskuraadio uljust veelgi. Oma tavalist kõnepruuki unustades hüüdis ta käskivalt:

«Marss ritta! Ja miilitsasse!»

Kibekiiresti asusid mehed hanerivisse ning hakkasid astuma. Ja paksuke mõtles kurvvalt:

«See on üllatav, missugused võimsad ja targad vahendid on nüüd miilitsa käsutuses!»

Ja ruuduline mõtles hirmunult:

«Mihuke kihvt riistapuu! Mine tea, palju neid veel võib olla! Pean uuesti lukksepaks hakkama!»

Ja viksitud pea mõtles oma sassiläinud salkude all:

«Oo, kallid kaimud! Nüüd peab küll ainult maru ausat elu elama!»

Äkki jäi paksuke seisma ja palus härdalt:

«Lugupeetud aparaat! Lubage meil minna! See oli viimane kord! Enam me ei tee!»

Ning teised kaks nurusid veel härdamalt kaasa. Sellest tuli niisugune nutukoor, et isegi väikese taskuraadio patarei, juhtmed ja poolid härdaks muutusid. Ta ütles suuremeelselt:

«Olgu nii! Laske jalga! Aga meest sõnast, härga sarvist! Või muidu...»

Järgmisel hetkel olid mehed kadunud. Tänaval lebas ainult konk-suga vihmavari. Paksuke oli selle rõõmutuhinas maha pillanud. Väike taskuraadio tõukas vihmavarju jalaga. See oli imelikult raske. See polnudki harilik vihmavari, vaid maskeeritud löögiriist. «Vaesed varbad!» ohkas ta ruudulise mehe õnnetusele mõeldes. Värsket poplaulukest vilistades seadis väike taskuraadio sammud pargi poole. Raske päev nõudis puhkust. Aga uus päev oli tulemas ning uued üritused ootasid teostamist, nagu oleks öelnud soliidne paksuke.

Ja prillideta prillimees oleks lisanud:

«Oo, kallid lugejad, olge selle krapiga ettevaatlikud!»

Ja ruudulise pintsakuga mees oleks kinnitanud:

«Kärts masin! Sellele jääb iga kahtlane vend näppu!»

[Lõpp.]

IRA LEMBER

TUISUPEA

TUIK TUHISEB RATSUL
JA PIITSAGA LÕÖB,
TUIK VIHINAL RATSUTAB
TERVE ÖÖ.
ON HOMMIKUL
SUURED LUMEVALLID
JA TUISU RATSUD
YAHUSED TALLIS.

TUIK JÄÄNUD KUI PEATA,
MIS TEHA, EI TEA TA.
ME MAJA EES PEATUB
NING KATSUB ME UST.
MIKS TA SIIN PEATUB JUST!

TUIK ON JU PEATA
JA TA VIST TEAB,
ET MEIL SIIN ELAB ÜKS TUISUPEA.

VALEERIA VILLANDI KOLM TUBLIT

SUKKPÜKSID
JÄÄGU ÜKSI.
PÖLLETRAKSID
KÄIGU KAKSI.

PUHTAKS OMA MUSI PESIN
PIHKUDEGA KOLMEKESI.
VAST SAAB MEIE KOLME JOUGA,
KOLME TUBLI TARGA NÕUGA
SUKKPÜKSID
JALGA ÜKSI,
PÖLLETRAKSID
KAKSIRATSI.

MAGDA UNIVER HIRVEKE

VÄRSKES LUMES, KIKKIS KÕRV,
KEPSLEB RINGI VÄIKE HIRY.
METS KUI MUINASJUTUS NÄIB.
HIRVEKE ON LUSTI TÄIS,
OKSAKEST TA SAPUTAB,
SAPUTAB JA RAPUTAB —
PAUHTI-PAUH!
PAUHTI-PAUH!
HIRVEKE NÜÜD NAGU JÜTS,
PEAS TAL LUMIVALGE MÜTS.

VITAMIINID

Need on erisugused ained. Mõned neist asuvad kartulis ja hapukurgis, mõned — lihas, leivas, piimas ja kalamaksaõlis. Vitamiine on igas toidaines natuke. Ja seda natukest vaja ongi. Vitamiinideta ei kasva ükski poiss ega tüdruk terveks tugevaks täisnimeseks. Vitamiinideta ei saa

AINO PERVIK

Tainapea ja puupea

Elas kord tainapea, kellel oli hirmus pisike pea, nii et sinna midagi sisse ei mahtunud. Ta oli õige nõutu ja küsis tihtipeale teiste käest nõu, mida sihukese peaga küll elus

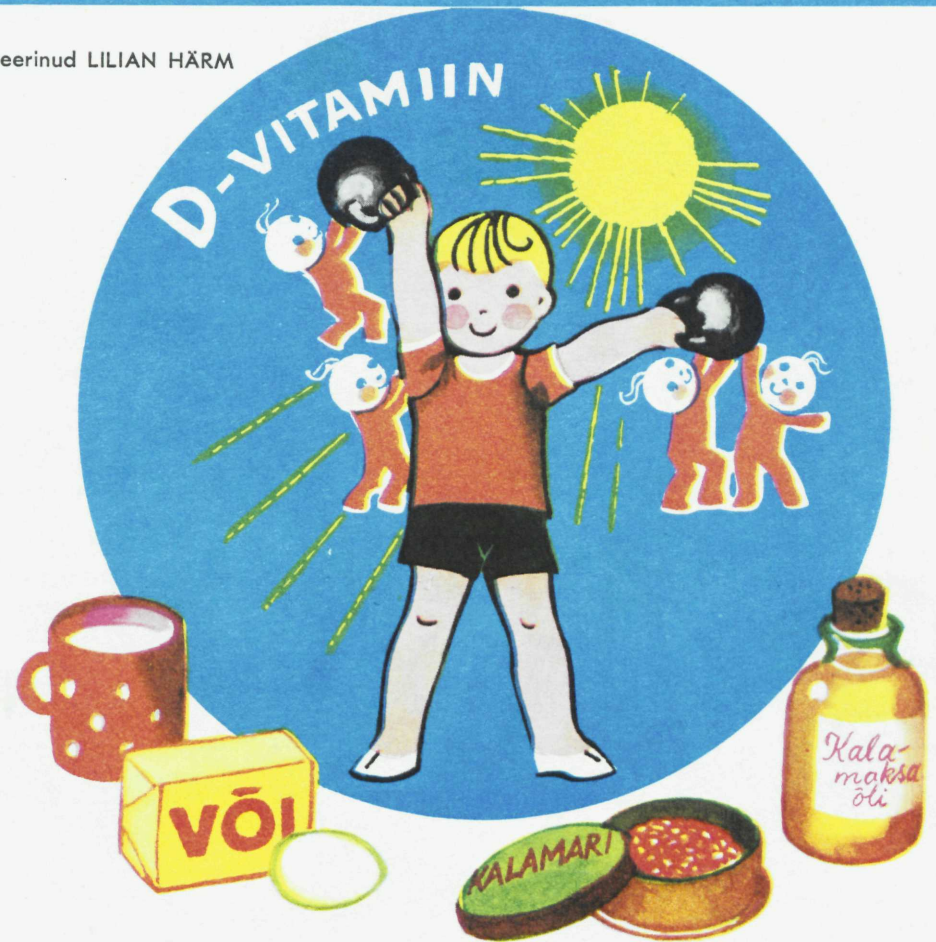
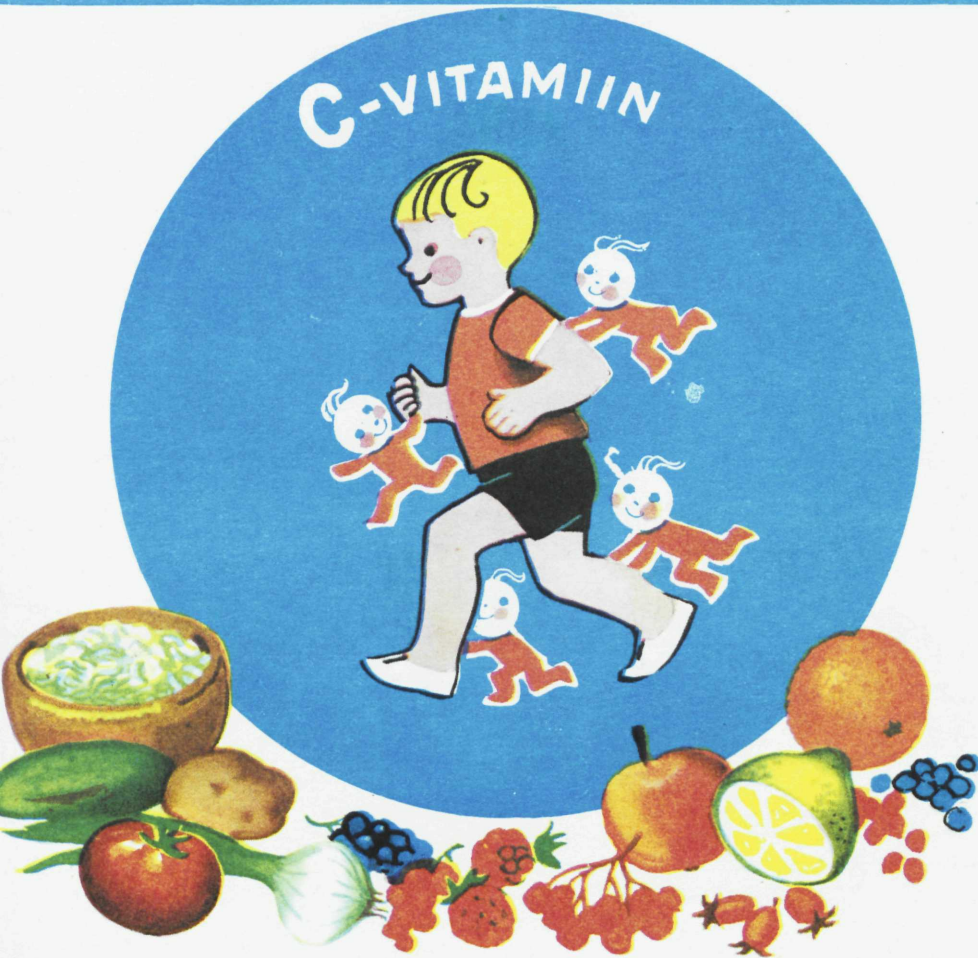
peale peaks hakkama. Nii juhtus ta korra peale ka puupeale ja hakkas aga jälle oma peaveaga peale. «Mida peab ometi sihukese pisikesse peaga tegema! Ükski maailma

asi ei mahu mulle pähe,» kurtis ta. «Ega minulgi parem pea ole,» ütles puupea. «Minu pea on nii kõva, et kõliseb otsas, ja mulle jälle ei lähe ükski maailma asi pähe.» Kui puu-

keegi elada. Talvel ja kevadel on toidus vitamiine liiga napilt. Siis tuleb apteegist osta vitamiiniteri. Tead küll, need asuvad kollastes või sinistes papppopsikutes!
Teadlased on andnud igale vitamiinile nime. Kuid vitamiine eraldatakse

ka tähtede abil. A-vitamiin soodustab kasvamist ja hoiab silmanägemise terava. B-vitamiine on palju liike. Kõik need kaitsevad meid haiguste eest. C-vitamiin ei lase meid unekotiks muutuda. D-vitamiin aitab teha luud-kondid hästi tugevaks.

Illustreerinud LILIAN HÄRM

peal ka kõva pea oli, siis süda oli tal pehme. Ta oleks kangesti tahtnud tainapeale head nõu anda. Puupea hakkas pead murdma, kuidas tainapea pead parandada. Mõt-

lemine oli puupeale teadagi raske töö, võttis pea otsas suitsema. Tainapea vaatas keeletuna pealt, kuidas puupea ta silme all pikkamisi tuhapeaks muutus.

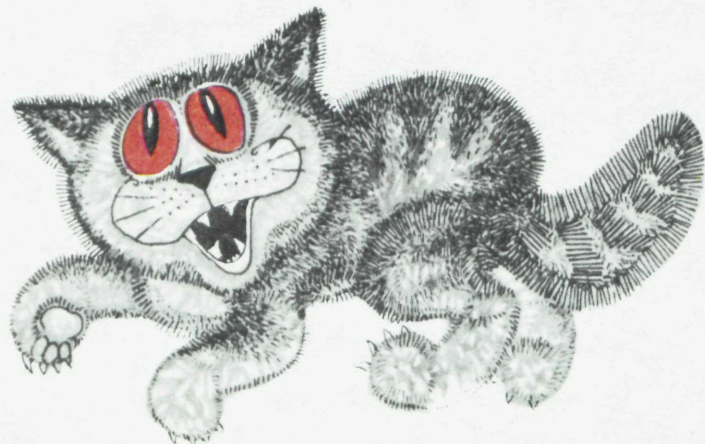
Puupea sai niiviisi küll kõvast peast lahti, aga tainapeale ei osanud ta sellest hoolimata õiget nõu anda. Tainapea sai vihaseks ja karjus: «Ole sa puupea või tuhapea, ühe-

sugune lollpea oled sa ikka!» Vihaga hakkas tainapea kerkima. Kerkis ja kerkis, paisus lõpuks nii suureks, et talle kuskilt sobivat nõu ei leitud: kõik nõud pigistasid.

ELAR KUUS

Miisu, Kiss ja Muri

Toas, ukse pool küljes, on kahe tooli vahele eesriie riputatud. Kui see ära tõmmatakse, näeme Miisut maas kõhutamas, kõik neli käppa enda all, silmad kinni. Tema kõrval kükitab Muri, põrnitsedes teraselt kord Miisu pealage, kord selga või nina. MIISU (lööb läbi une nurr): Nurr, nurr, nurr...

MURI (haarab, suu pärani, põrnitsetud koha poole, hambaid kokku laksatades): Amps! MIISU: Nurr, nurr...

MURI: Amps!... Amps!

KISS (ilmub uksest, räägib rämedalt): Tere, naabri Miisu... Miäu!

MIISU (avab silmad, ajab end istuli, käpad põrandal): Tere, teistre Kiss!... Kur-näu.

KISS (viitab Murile): Mis loom too on?

MIISU (ikka hellalt): Kutsikas!

KISS (hüüab pahaselt): Toas nii hirmus elukas!

MIISU: Ta on Muri, sõbrake... (Tasa Murile.) Tutvusta end onule! Mine vastu, patsi löö.

MURI: Jäh! (Tõuseb kohmakalt tagajalgadele, pakub tulijale käppa. Samas haarab suuga tema poole.) Amps!

KISS (kohkub sammu tagasi): Kas ta ära mind ei söö?

MIISU: Ei. (Murile.) Noh, hüppa üle käe.

MURI: Kohe, vupsti! (Hüppab.) Näe! (Hüppab uuesti.) Ja näe!

MIISU: Veidike ehk sitsid ka?

MURI: Jäh. (Sitsib. Kiitleb.) Veel oskan tantsida! (Keerutab.)

MIISU: Nüüd saad pai, too siia pea... (Silitab Murit küll käpa, küll külje, küll kuklaga.) Nurr, nurr!...

MURI (heldinult): Küll on hea... Küll on hea... (Katsub koguni Miisu sülle ronida. Järsku rabab suuga endiselt tema poole.) Amps!

KISS (kes umbusklikult kõike pealt vaatas, pahvatab lärmakalt): Tahab sindki nahka panna!

Miks sa talle peksa ei anna?

(Kuna Miisu Muri silitamist jätkab.)

Sa ei taipa hädaohtu!...

Oot-oot, otsin ise rohtu.

[Väljub hetkeks, tuleb tagasi vitsaga. Seda Muri poole viibutades kärgib]: Tule kohe sülest maha!

MURI (lahkub vastumeelselt sülest).

KISS: Mine nurka!

MURI: Ma ei taha.

KISS: Säh siis! (Peksab Murit.)

MURI (nutab suure häälega, hüüab): Appi, Miisuke!

MIISU (ruttab vahele, noomib Kissi): Ära'nd ole niisuke...

MURI (jätab nutu): Miks ta peksis!

MIISU: Ilmaaegu!

MURI (üllatub): Noo!! Siis pääseb minus praegu hirmus viha vallale! (Tõmbab käpad rusikasse, lõriseb, hambaid näidates Kissi poole.) Rrr-rrr!

KISS (pillab vitsa, karjub): Kipub kallale!

MURI (ründab): Auh-auh!

KISS: Põh! (End küüntega kaitstes taganeb ukseni.)

MURI: Auh-auh!

KISS: Põh! (Kargab uksest välja.)

MIISU (hüüab sõbralikult): Tule varsti tagasi!

KISS (väga tigidalt): Siia!! (Viimane pilk Murile.) Põh! Ei ialgi. (Lööb ukse paukudes kinni.)

MURI (lõriseb veelgi, läve ees edasi-tagasi joostes, käpad rusikas): Jäh, mine!... Rrr... Jäh, kasi! (Rahuneb, nuusutab põrandal vitsa.)

Vits ei ole suurem asi,

parem on, kui pai-pai saab...

(Miisu juurde pai järele. Kuid samas haarab tema poole.) Amps!

MIISU (segaduses): Jälle amps!! Mis on siis lahti!

MURI (lihtsameelselt): Mis!! Sind kärbsed kiusavad! Ma pean nende peale jahti...

Amps!

(Eesriie.)

OMA- TEHTUD ÕNNITLUS- KAARDID

Märtsikuus on naistepäev. Mis sa arvad, kui seks puhuks teeksid mõned õnnitluskaardid! Omatehtud kaartidest on vanaemal, emal, õel, tädil kindlasti väga hea meel.

Aga kuidas kaarte teha?

Joonistuspaberist lõika välja mitmes suuruses neljandilised kaardid. Isalt või vanemalt vennalt palu mõni niisugune ajakiri, mida enam ei vajata ega ole kahju ka katki lõigata. Sellest ajakirjast siis lõika välja need pildid, lilled, kujundid, mis sulle meeldivad. Väljalõigetest sobita kaartidele pilte või kaunistusi ning liimi need kinni. Liimi puhtalt, sest märdunud kaarte ei ole sünnis kinkida!

Siin näed 10-aastase Pireti tehtud kaarte. Ühes

vanas ajakirjas oli mägede pilt. Piret lõikas selle pildi õiekujuliseks, lõikas juurde veel lehtede ja okastega varre. Nii valmis õnnitluskaart, millel on kujutatud omapärane nägus roos. Eks ole toredad ka need kaardid, millel on peal vanaema, lapsed, vokka ja õied ning õied ja number kaheksa (8. märts on ju naistepäev)!

Kui Pireti kaarte tähelepanelikult vaatad, siis märkad, et pildid ei ulatu kaardi servadeni välja. Piltide ja serva vahele jäetud valge pinna tõttu mõjub kaart ilusamini. Ja veel: kaartidel ei ole kaunistusi liiga palju ega tihedalt, ei ole ka liiga vähe ega hõredalt, vaid parasjagu. See ongi üks põhjus, miks kaardid näivad nii ilmekad ja kaunid!

SENTA KIVISTIK

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

MERISIGA JA NÕGININA

TA on kirju, väikeste sibavate jalgadega, kasvult rotist natuke suurem. Kes see võiks olla? Kes muu ikka kui merisiga.

Ta on pärit Kiievist. Meil on ta elanud juba aastaid. Merisiga elab akna all kastis. Loom pole kuri, aga võõra käe silituse tunneb ülihästi ära. Siis tõuseb karv turri.

Kui ma koolist koju tulen ja tuppa astun, kuulen tema kiljuvat häält. Nii tervitab ta mind ja palub väheke süüa või hellitust.

Kord tõi ema meile vanaema poolt pisikese jänesepoja. Oma musta nina, kõrvade ja saba pärast sai ta nimeks Nõginina. Meriseal nime ei olnud.

Nõginina polnud kusagile panna, ehkki ta oli pisike. Otsustasime siis ta merisea juurde majutada.

Merisiga võttis uue üürilise sõbraliku häälitusega vastu. Ka jänes oli ebatavalisest naabrist huvitatud. Tutvumine ei võtnud kuigi palju aega. Juba paari tunni pärast olid

«Vahefund» — joonistanud Nõmme Pioneeride Maja kunstiringi õpilane TIIU METSAR

nad lõbusas mänguhoos. Merisiga sibas ikka ees. Nõginina hüples talle järele.

Eriti armastasid nad peitust mängida. Merisiga peitis end kapi või diivani alla. Kuid jänku ei saanud sinna järele pugeda, sest ta kasvas iga päevaga aina suuremaks. Nõginina ootas kannatlikult,

kuni merisiga nähtavale ilmus. Siis algas võidujooks.

Nii said neist lahutamatud sõbrad.

Nõginina kasvas. Varsti oli võimatu jänest toas pidada. Ühiselt otsustasime ta lauta puuri viia, kuigi oli kahju neid lahutada. Merisiga oli Nõgininasse nii kiindunud, et kui

me jänest tema juurest võtma läksime, hakkas merisiga karjuma, nagu taibates, et nad lahutatakse jäädavalt.

Nõginina on nüüd suur jänes ja mina ise hoolitsen selle eest, et vanad sõbrad vahetevahel kohtuksid.

TÖNU ILVES,
Väimela 8-kl. Kooli
V klassi õpilane

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

MIKI JA MAKI

Tänavu talvel juhtus kuldnokamajakestega meie puude otsas enneolematu lugu: neisse asusid uued, hoopis ootamatud külalised — oravajõmpsid Miki ja Maki. Sellega aga polnud kontvööraste plaanid veel lõppenud. Tagatipuks võtsid Mikit-Makit üle ka lindude söögimajakese meie köögiakna all. Tihastele ülesseatud margariinipopsiku külastamisest neile ei piisanud. Esimesena turnis krabinal söögimajakesse Miki. Ta maitses värsked saiatükikesi ja ampsis vahelduseks pekilõiku. Mikist sai majakese igahommikune külastaja. Ta ilmus einele täpsetel kellaaegadel. Et laud oleks külalistele korralikult kaetud, tuli juba õhtul hakata ettevalmistusi tegema: kümme-kond saiakoorukest tükkideks lõigata, hoolitseda selle eest, et rasvatükke oleks küllaldaselt. Lauakatmise võtsin mina oma ülesandeks.

Maki näitas end majakeses harvem. Ja kui tuligi, siis nagu muuseas naksis nafuke ning kaduski juba. Varsti võis teda näha kaugemal puude otsas peadpööritavaid trikke tegemas. Mõnikord juhtus ka, et Mikit-Makit tundsid ühekorraga tarvidust kehakinnituse järele. Siis tulid nad kui tuulispask hirmsa krabinaga. Maki aga loovutas õige pea toidulaua rüütellikult Mikile kui tõsisemale sööjale.

Seadsime fotoaparaadi laua peale statiivile tip-top kindlalt seisma, vinnastasime ning tegime kõik muud vajalikud ettevalmistused pildistamiseks. Kui vallatud loomakesed aknalauale tormasid, tuli ainult nobe olla ja päästikule vajutada. Paraku Miki-Maki portreed ei õnnestunud, nii nagu lootsime. Välisakna klaas kippus kogu aeg jäätuma, nii et seda tuli sageli lapiga hõõruda. Nõnda saime ainult viiest kaadrist koosneva filmi. Minu klassis sai see film suure menu osaliseks.

TOOMAS KATTAI,
Viljandi 4. 8-kl. Kooli
V klassi õpilane

NALJALUGU

Kord elas ühes majas kuus tublit meistermeest. Üks neist oli liimikeetja, teine — vahukoore kloppija, kolmas — joogivee puhastaja, neljas — saiajahu tegija, viies — linnumee koguja, kuues — korstnapühkija.

Igaühel neist oli akna all suur tünn, kuhu nad oma liimi, vahukoore, joogivee, saiajahu, linnumee, korstnatahma rahvale võtmiseks välja panid. Liimikeetjal oli liimitünn, vahukoore kloppijal — vahutünn, joogivee puhastajal — veetünn, saiajahu tegijal — jahutünn, meekogujal — meetünn, korstnapühkijal — tahmatünn.

Ohel päeval sõitis kogemata sellele majale auto otsa. Maja hakkas ümber vajuma. Meistermehed ehmusid ja hüppasid akendest välja. Juhtus nii, et liimikeetja kukkus liimitünni, vahukoore kloppija — vahutünni, joogivee puhastaja — veetünni, saiajahu tegija — jahutünni, meekoguja — meetünni, korstnapühkija — tahmatünni.

Inimesed ruttasid hädalistele appi. Tulid majale liiga lähedale ja neile kukkusid maja akendelt lillepotid pähe. Lillepottidega pead meeldisid kõigile. Keegi ei raatsinud potte peast ära võtta, vaid kõik hüüdsid üheskoos: «Elagu uus mood — lillepottkübarad!»

Liimikeetja siples liimitünnis. Kes talle appi läks, see ta külge kinni kleepus. Küll siis sai suur pundar inimesi! Vahukoore kloppija sai ruttu tünnist välja. Lapsed tulid ja limpsid kogu magusa vahu ära. Joogivee puhastaja tuli ise tünnist välja. Ta kõndis lirts ja plärts. Rahvas naeris: «Vaadake, seal sammub suur kalts!» Meekogujale läksid appi mängukarud. Jahutegija ja korstnapühkija trampisid oma tünnidest välja suured jahu- ja tahmapilved. Tuletõrjujad pidasid neid pilvi suure tule alguseks. Nemad tulid ja tõstsid maja kraanaga üles. Liimitünnist väljapääsenud liim pugesi maja alla ja liimis maja kõvasti maa külge. Ei enam ükski auto saa seda maja ümber ajada! Kui maja oli ilusasti püsti, tuli suur vihmasadu ja pesi selle segaduse puhtaks.

DIANA LUMINA,
Tallinna 44. Keskkooli I b klassi õpilane

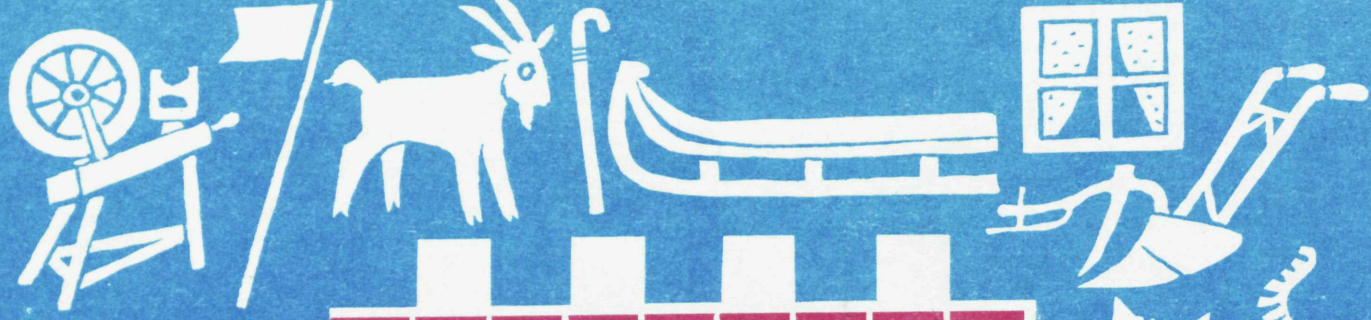
ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 2—1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kofkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurr, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 23. XI—1974. Trükkida antud 8. II 1972. Trükkiarv 68 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,88. MB-01253. Tellimise nr. 715. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ENE PIKA joonistus «Kalala».

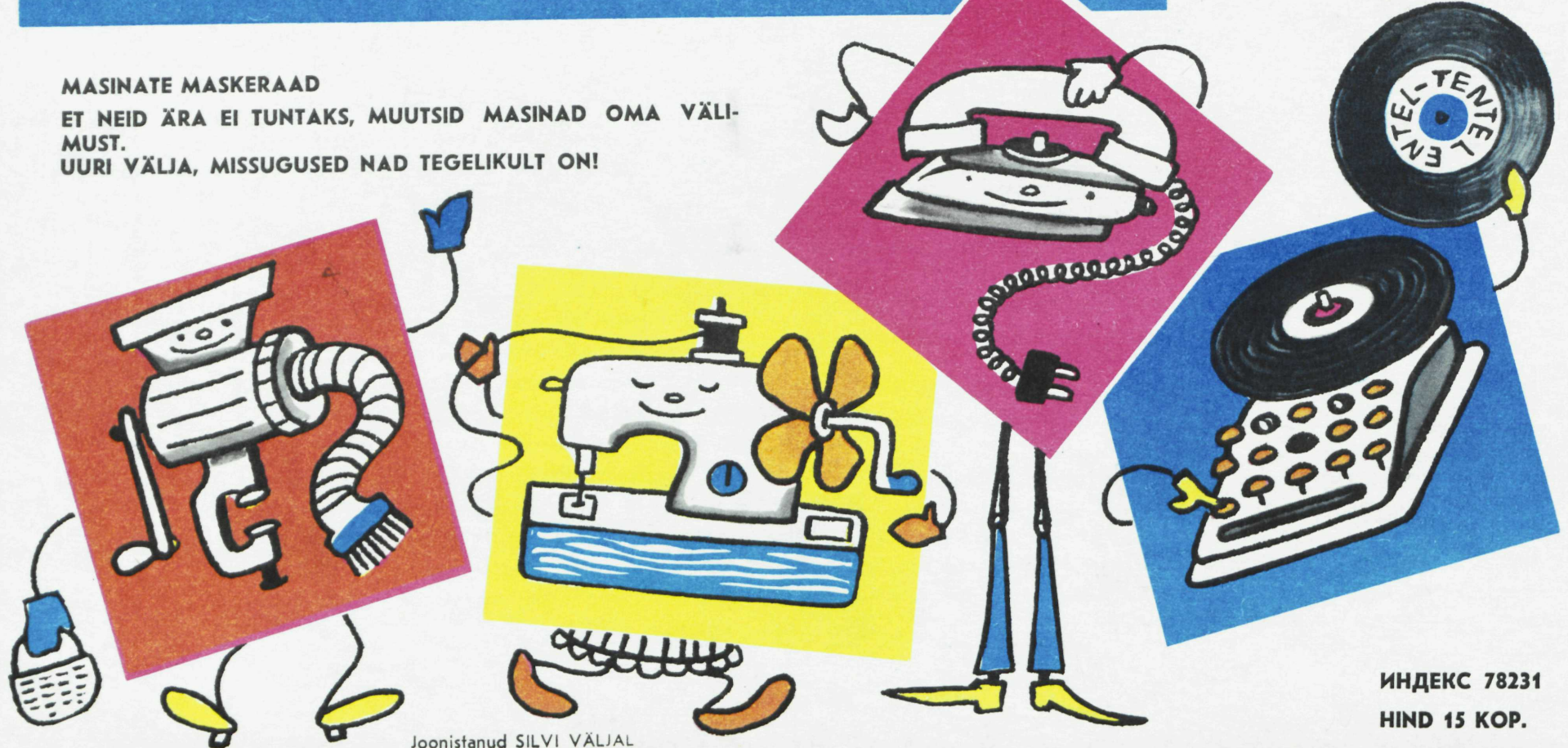
Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneрской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Tallinn-200 007, Пärnu маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn-200 101, Бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 715. Тираж 68 000.

KUI SA SELLE MÕISTATUSE ÄRA LAHENDAD, SAAD PÕIKREAS LOODUSNÄHTUSE, MIDA OLED KINDLASTI IMETLENUD.

S-ga SOOJENDAN
SU JALGA,
L-ga EEMAL'
HOIAN VARGA
K-ga LAULAN
HOMMIKUL,
T-ga RIPUN
OTSMIKUL?

MASINATE MASKERAAD
ET NEID ÄRA EI TUNTAKS, MUUTSID MASINAD OMA VÄLIMUST.
UURI VÄLJA, MISSUGUSED NAD TEGELIKULT ON!

Joonistanud SILVI VÄLJAL

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.